

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/13/2021
Identifikačné číslo spisu:	7703899981
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7703899981.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Gabriela Šoltésa, Humenné, Námestie slobody 2, správcu podstaty úpadcu: ZACHEM, a. s. Strážske v konkurze, Michalovce, Nám. osloboditeľov 70, IČO: 31 730 191 (do vyhlásenia konkurzu zastúpeného advokátom JUDr. Vincentom Lechmanom, Košice, Popradská 80, IČO: 42 242 665), proti žalovaným 1/ V. I. R., narodenému X. Z. XXXX, X. K., N. XXXX/XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou Benkóczki, Baláž - advokáti, s.r.o., Bratislava - Staré Mesto, 29. augusta 36A, IČO: 35 917 148, 2/ JUDr. Jozefa Mižáka, advokáta, Košice - Staré Mesto, Letná 40, IČO: 35 519 797, za účasti intervenienta na strane žalobcu: Slovenská chemická spoločnosť a.s., Michalovce, Nám. osloboditeľov 70, IČO: 31 723 713, zastúpeného advokátom JUDr. Vincentom Lechmanom, Košice, Popradská 80, IČO: 42 242 665, o vydanie veci, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 9C/148/2003, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 5. mája 2020 sp. zn. 5Co/223/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný 1/ má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

III. Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. novembra 2018 č. k. 9C/148/2003-1052 zamietol žalobu a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému 1/ povinnosť vydať žalobcovi všetky účtovné doklady a účtovníctvo žalobcu. Z výpovede žalovaného 1/ na pojednávaní dňa 2. decembra 2011 súd zistil, že keď bol v konkurze určený žalovaný 2/ ako správca žalobcu, tak mu žalovaný 1/ vydal všetky dokumenty, ktoré mal k dispozícii z pozície riaditeľa žalobcu. Žalovaný 2/ uviedol, že keď bol vymenovaný za predbežného správcu konkurzu, tak mu žalovaný 1/ dňa 19. júla 2005 odovzdal doklady, ktoré mal u seba. Bol tam urobený krátky preberací protokol. On následne od 25. júla 2006 do 14. augusta 2006 žalobcovi odovzdal doklady, ktoré mal a iné doklady nemá. Z preberacích protokolov zo dňa 26. júla 2006, 28. júla 2006, 8. augusta 2006, 9. augusta 2006, 11. augusta 2006, 15. augusta

2006 a 25. augusta 2006 súd zistil, že žalovaný 2/ odovzdal zástupcovi žalobcu Vincentovi Lechmanovi celú dokumentáciu. Svedok I.. D. H. na všetky otázky žalobcu uviedol, že s odstupom času sa na skutočnosti, na ktoré sa ho pýta, nepamätá. Podobne svedok I.. S. Y. v rámci výsluchu, vykonaného dožiadaným súdom v Prahe, uviedol, že s odstupom času sa nepamätá, a niektoré otázky považoval za kapciózne. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepodarilo sa mu preukázať, že žalovaný mu nevydal uvedené dokumenty. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že všetky veci boli žalobcovi odovzdané správcom konkurznej podstaty - žalovaným 2/. K žiadosti žalobcu o opätovné vypočutie svedkov H. a Y. k skutočnostiam, ktoré by ozrejmili, čoho by sa v konaní mal domáhať, súd prvej inštancie uviedol, že títo svedkovia vo svojich výpovediach nepovedali nič konkrétne k skutočnostiam, ktorých sa žalobca domáhal.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolania žalobcu, žalovaného 1/ a intervenienta na strane žalobcu rozsudkom z 5. mája 2020 sp. zn. 5Co/223/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že ak žalobca navrhoval ďalšie dôkazy, odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že tento súd nepristúpil k vykonaniu navrhovaných dôkazov, lebo ich nepovažoval za potrebné vykonať. Súd prvej inštancie bol viazaný zákonnou koncentráciou konania a sudcovskou koncentráciou konania a dôkazné návrhy strán neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pričom význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že vykonané dôkazy postačovali na rozhodnutie vo veci a že žalobca nepreukázal, že žalovaný 1/ mu nevydal požadované doklady a dokumenty. Žalovaný 1/ odovzdal 19. júla 2005 žalovanému 2/ všetky doklady, ktoré u seba mal, z čoho bol urobený aj krátky preberací protokol, rovnako z preberacích protokolov je zrejmé, že žalovaný 2/ odovzdal zástupcovi žalobcu Vincentovi Lechmanovi celú dokumentáciu. Súd prvej inštancie vypočul viacero svedkov, ktorých výsluch žiadal žalobca, vrátane svedkov H. a Y., a z ich výpovedí nevyplývali skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca, t. j., že by svedkovia mali vedomosť o dokladoch, listinách a ďalšej dokumentácii žalobcu, ktoré mu treba vydať. Pokiaľ žalobca navrhoval opätovne vypočuť svedkov H. a Y., vypočutí mali byť na skutočnosti, ktoré už boli ozrejmene.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a aj rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ako dovolacie dôvody uviedol, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. e), písm. f) Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. predmetná právna otázka nebola ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, resp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) CSP).

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP dovolateľ uviedol, že ako účastník iného konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Cob/44/2019 podal dňa 5. mája 2020 námietku zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Košiciach JUDr. Vladimírovi Hribovi. Na túto námietku zaujatosti sudcu JUDr. Vladimír Hrib reagoval písomným podaním zo dňa 13. mája 2020 adresovaným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nasledovne: „V. N. X., člen predstavenstva žalobcu sa snaží dlhodobo zdiskreditovať moju osobu z jediného dôvodu, že žalobca v sporoch, ktoré som rozhodoval, nebol úspešný. Všeobecná mienka medzi sudcami Krajského súdu v Košiciach o tomto členovi predstavenstva žalobcu je tá, že sa jedná o človeka pochybného charakteru, ktorý len vykonáva pokyny jeho nadriadených.“ Z uvedeného vyjadrenia sudcu Krajského súdu v Košiciach JUDr. Vladimíra Hriba možno vnímať negatívny, nepriateľský vzťah a neprímeraný hodnotiaci postoj voči osobe člena predstavenstva V. N. X. ako voči zástupcovi žalobcu. Súčasne tento sudca prezentuje, že takýto postoj je zdieľaný aj ostatnými sudcami Krajského súdu v Košiciach. Nie je teda vylúčené, že negatívny, nepriateľský postoj voči zástupcovi žalobcu V. N. X. majú aj tí sudcovia Krajského súdu v Košiciach, ktorí rozhodovali o odvolaní žalobcu v tomto spore. S ohľadom na uvedené sú tu podľa žalobcu dôvodné pochybnosti o nezaujatosti ostatných, doposiaľ nekonkretizovaných sudcov Krajského súdu v

Košiciach voči spoločnosti žalobcu, resp. voči členovi predstavenstva žalobcu V. N. X., ktorý sa aktívne zúčastňoval na prejednaní aj tohto sporu.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie špecifikoval dôvody navrhovaného vykonania dokazovania a súčasne namietal, že niektoré dôkazy neboli vykonané spôsobom, ako to vyžadujú procesné predpisy, resp. tieto dôkazy boli vykonané so značným oneskorením, chybne a konaním súdu tak došlo k zmareniu riadneho vykonania dokazovania. Uvedené odvolací súd vôbec nezohľadnil, resp. k podstatným odvolacím námietkam žalobcu sa nevyjadril vôbec. Ide predovšetkým o nezaslanie otázok svedkom, na ktoré mali odpovedať, následne o chybné zaslanie otázok pre svedka Y.R. do Českej republiky, nezabezpečenie svedkov na pojednávaniach včas, čo súd prvej inštancie nijakým spôsobom ďalej nenapravil, a tieto pochybenia nechal nepovšimnuté aj odvolací súd. Súd prvej inštancie aj odvolací súd podľa názoru žalobcu porušili ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, keď napriek nemožnosti uplatňovať ustanovenia CSP o sudcovskej koncentrácii konania, tak vykonali. Nesprávne vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie, akceptované odvolacím súdom, zdôvodňované sudcovskou koncentráciou konania, znamená rozhodnutie v neprospech žalobcu. Súd žiadnym spôsobom nevyžadoval preukázanie tvrdení žalovaného 1/ a bez ďalšieho tieto akceptoval napriek tomu, že ich žalobca spochybňoval. Nedošlo tak k ustáleniu, komu a aké veci patriace žalobcovi boli odovzdané ďalej. Z ďalšieho dokazovania a výsluchu svedkov vyplynuli závery, že s vecami patriacimi žalobcovi, ktorých vydania sa žalobca žalobou domáhal, nakladali tretie osoby rôznym spôsobom, ale napriek ostávajúcim rozporom súd prvej inštancie ďalšie dokazovanie zamietol. Žalovaný 2/ napriek tvrdeniam, že žalobcovi vydal všetky veci, odovzdal žalobcovi až dňa 9. novembra 2018, t. j. v deň vydania rozsudku súdu prvej inštancie, pečiatku patriacu žalobcovi.

3.3. Žalobca ďalej poukázal na to, že aj keď namietal správnosť vykonania dokazovania pri výsluchu svedka Krátkeho, a to tým, že svedkovi neboli predložené správne otázky, tak odvolací súd k tejto podstatnej námietke žalobcu nezaujal žiadne stanovisko. Pritom, ak súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozpore s návrhom žalobcu a predložil svedkovi nesprávne otázky, zaťažil konanie vadou, keď takýto dôkaz bolo potrebné zopakovať, čo súd prvej inštancie odmietol, a tak konal v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR z 26. januára 2020 sp. zn. III. ÚS 332/2009, ako aj s uznesením Najvyššieho súdu SR z 20. mája 2010 sp. zn. 4Cdo/96/2010. Súd prvej inštancie v svojom rozsudku vytýka žalobcovi, že neunesol dôkazné bremeno, ale sám svojím postupom pri odmietnutí vykonať dokazovanie navodil stav, keď žalobcu dotlačil do situácie neunesenia dôkazného bremena. Žalobca tiež namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, keďže sa k podstatným námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní nevyjadril. Ide hlavne o námietku nesprávne zaslaných otázok svedkovi Krátkemu, ďalej o námietku nezaslania otázok svedkom, ku ktorým sa majú svedkovia vyjadriť.

3.4. K dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP žalobca uviedol, že namieta správnosť posúdenia obsahu rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, kedy odvolací súd napriek námietkam žalobcu mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný. Odvolací súd v rozsudku ani bližšie neuvádza, v akých konkrétnych skutočnostiach rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá zásadám súdnej praxe (pričom nie je vylúčené, že súdna prax neznamená zároveň aj súlad rozhodovacej činnosti s právnymi predpismi) a v čom odvolací súd vidí súlad rozsudku súdu prvej inštancie s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Pritom žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v rozsudku absolútne opomenul uviesť, ako spor právne posúdil. Napokon žalobca v dovolaní uviedol, že nárok podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP uplatnil z dôvodu, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu zahŕňa aj nezverejnené rozhodnutia, pričom žalobca ako strana sporu nemusí mať znalosť o kompletnej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol. Žalobca v dovolaní nevzniesol žiadne konkrétne dôvody, ktoré by mali zakladať pochybnosť o nestrannosti niektorého z členov senátu odvolacieho súdu, ktorý napadnutý rozsudok vydal. Tvrdenie žalobcu, že iný sudca odvolacieho súdu, ktorý v predmetnom spore nebol zákonným sudcom, má mať údajne negatívny názor na niektorého z členov predstavenstva žalobcu, podľa zákona nepredstavuje kvalifikovaný dôvod vylúčenia sudcov. Žalovaný 1/ poukázal na to, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým

možno iba v prípadoch výslovne stanovených v CSP napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Z dovolania žalobcu je podľa žalovaného 1/ zrejmé, že žalobca v zásade namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu a nevykonanie všetkých ním navrhovaných dôkazov. Publikovaná judikatúra (napr. R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999) a ani ďalšia rozhodovacia prax odvolacieho súdu však nepovažuje prípadné nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých stranou navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania, pričom súlad tohto právneho názoru s Ústavou SR potvrdzuje i rozhodovacia prax Ústavného súdu SR. Prípadná nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu môže vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP zakladať len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch. Podľa žalovaného 1/ žalobca napriek tomu, že uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 432 CSP, teda nesprávne právne posúdenie veci, nijako nekonkretizoval právnu otázku, pri riešení ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, prípadne ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

5. Intervenient v písomnom vyjadrení uviedol, že sa k dovolaniu žalobcu v plnom rozsahu pripája a stotožňuje sa s dôvodmi a skutočnosťami uvedenými v dovolaní žalobcu.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 1/ uviedol, že trvá na podanom dovolaní. Konkrétne dôvody pochybnosti o nestrannosti niektorého z členov odvolacieho senátu boli v dovolaní jasne uvedené, a to konštatovanie sudcu Krajského súdu v Košiciach JUDr. Vladimíra Hriba o negatívnom postoji sudcov Krajského súdu v Košiciach k osobe člena štatutárneho orgánu žalobcu. Takéto všeobecné konštatovanie jedného zo sudcov Krajského súdu v Košiciach vzbudzuje oprávnenú pochybnosť o nestrannom a nezáujatom rozhodovaní vo veciach žalobcu na Krajskom súde v Košiciach. Ak jeden zo sudcov Krajského súdu v Košiciach takto oficiálne prezentoval svoj negatívny postoj k strane sporu a uviedol, že takýto negatívny postoj majú aj ostatní sudcovia Krajského súdu v Košiciach, nemožno takéto tvrdenie ponechať bez povšimnutia a nezamyslieť sa nad skutočnosťou, ako sa teda javí nezáujatosť sudcov v očiach nezávislého pozorovateľa. Pri dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP žalobca zdôraznil, že nesprávny procesný postup vníma vo viacerých rovinách. Ide najmä o nevykonanie dokazovania v zákonom rozsahu, resp. pri požadovanej súčinnosti súdu na návrh žalobcu súd bol nečinný, resp. nekonal efektívne. Nesprávny procesný postup znemožnil žalobcovi realizovať jeho procesné práva tým, že doplnenie dokazovania požadované žalobcom bolo súdom prvej inštancie zamietnuté. Intenzita zásahu je zrejmä už tým, že nesprávnym vykonaním dokazovania, resp. vznikom pochybení súdu pri vykonávaní dokazovania došlo k zamietnutiu žaloby. V okolnostiach prípadu je zrejmé, že súd prvej inštancie odmietol vykonať rozhodujúce dôkazy, ktoré žalobca riadne označil a žiadal súd o ich zabezpečenie a vykonanie z dôvodu, že sa jednalo o dôkazy mimo jeho dispozíciu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP žalobca zopakoval, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje, ako súdy spor právne posúdili. Pokiaľ právne posúdenie v rozhodnutí súdu absentuje, žalobca nemá možnosť formulovať právnu otázku. Týmto pochybením teda súdy v súlade s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP znemožňujú žalobcovi uplatňovať procesné práva (t. j. napr. podať kvalifikované odvolanie/dovolanie) v takej miere, že to porušuje právo žalobcu na spravodlivý proces. Pokiaľ odvolací súd právne posúdenie podriadil pod všeobecné konštatovanie o súlade rozhodnutia súdu prvej inštancie so zásadami súdnej praxe, žiadnym spôsobom neuviedol, ktoré konkrétne znenia právnych predpisov (zákonov) či už súd prvej inštancie alebo odvolací súd použili pri svojom rozhodovaní a ktoré boli zákonným podkladom pre ich rozhodnutie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon

prípúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. e), písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Žalobca zdôvodnil námietku, že o jeho odvolaní rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, vyjadrením sudcu Krajského súdu v Košiciach (odvolacieho súdu), ktorý v tejto veci nebol členom senátu, o jeho negatívnom postoji k členovi predstavenstva žalobcu, pričom tento sudca označil takýto postoj za „všeobecnú mienku medzi sudcami Krajského súdu v Košiciach“. Išlo však o vyjadrenie prednesené v inom konaní sudcom, ktorý v tu preskúmvanej veci nerozhodoval. Odkaz na takéto vyjadrenie sudcu, ktorý vo veci nerozhodoval, nemožno bez ďalšieho považovať za relevantný dôvod pre vylúčenie členov alebo niektorého člena vec prejednávajúceho senátu. Sudca môže byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu len vtedy, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezáujatosti (§ 49 ods. 1 CSP). V tomto prípade však žalobca nijako neosvedčil pomer niektorého z členov vec prejednávajúceho senátu odvolacieho súdu k sporu, k stranám alebo ich zástupcom. Vo vyjadrení, ktoré citoval žalobca v dovolaní, sudca Krajského súdu v Košiciach prezentoval výlučne svoju vlastnú domnienku týkajúcu sa všeobecnej mienky medzi sudcami Krajského súdu v Košiciach a toto vyjadrenie nemožno považovať za osvedčenie (negatívneho) vzťahu konkrétnych vec prejednávajúcich sudcov odvolacieho súdu k žalobcovi alebo jeho zástupcovi. Preto dovolací súd dospel k záveru, že nebol daný dôvod na vylúčenie niektorého z členov senátu odvolacieho súdu, a teda dovolanie v tejto časti nebolo odôvodnené prípustným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. e) CSP.

14. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalobca vyčítal súdom nižšej inštancie, že porušili ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, keď uplatňovali ustanovenia CSP o sudcovskej koncentrácii konania. Tu je možné dať dovolaťelovi za pravdu, že vzhľadom na ním citované prechodné ustanovenie CSP a vzhľadom k tomu, že toto konanie bolo začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, nebolo možné uplatňovať sudcovskú koncentráciu konania v neprospech strany. Z obsahu spisu a z rozsudkov oboch súdov nižšej inštancie je však zrejmé, že aj keď v odôvodnení (nesprávne) odkazovali aj na sudcovskú koncentráciu, podstatným dôvodom zamietnutia návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov bolo to, že títo svedkovia (D. H., S. Y.) už boli v konaní vypočutí, pričom uvádzali, že vzhľadom na odstup času si už nič nepamätajú. Nesprávny odkaz na sudcovskú koncentráciu konania teda nemožno v tomto konkrétnom prípade považovať za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu takej intenzity, že by predstavoval porušenie práva na spravodlivý proces.

15. Je potrebné uviesť, že dovolací súd nie je súdom skutkovým, teda nemôže vecne prehodnocovať vyhodnotenie dôkazov súdmi nižšej inštancie a prijímať odlišné skutkové závery. Môže len na základe dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP preskúmať, či sa súdy nižšej inštancie nedopustili takého nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnili strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nevykonanie navrhnutých dôkazov, prípadne vyhodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý je v zjavnom rozpore so zásadami ustanovenými v § 191 CSP alebo ktorý odporuje základným princípom logiky, môžu za určitých okolností predstavovať takýto nesprávny procesný postup, vedúci až k porušeniu práva na spravodlivý proces. V posudzovanom prípade však, ako už bolo uvedené vyššie, svedkovia boli v konaní raz vypočutí, pričom uvádzali, že vzhľadom na odstup času si už nič nepamätajú. Žalobca neuviedol žiadne presvedčivé argumenty pre opätovné vypočutie týchto svedkov, preto je záver odvolacieho súdu, že dôkazné návrhy žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, správny a logický.

16. Je pravdou, že súd prvej inštancie zaslal dožiadanému Okresnému súdu Praha-západ na výsluch svedka Daniela Krátkeho otázky, ktoré žalobca označil ako otázky na svedka I.. D.. H., avšak žalobca (ani žalovaný a ani intervenient) súdu žiadne iné otázky určené svedkovi S. Y. nepredložil. Situáciu, keď bolo potrebné pri výsluchu svedka S. Y. klásť jediné žalobcom zaslané otázky (hoci boli označené ako otázky na svedka I.. D.. H.) tak spôsobil samotný žalobca, ktorý výsluch tohto svedka požadoval bez formulácie konkrétnych otázok, hoci vedel, že tento svedok bude vypočutý prostredníctvom dožiadaného súdu (žalobca s výsluchom svedka prostredníctvom dožiadaného súdu v Českej republike výslovne súhlasil). Položenie týchto otázok svedkovi S. Y. však dávalo logický zmysel, keďže obaja svedkovia boli v určitom čase členmi orgánov žalobcu (predstavenstva, resp. dozornej rady). Napokon nemožno prehliadnuť ani to, že na výsluchu svedka S. Y. pred Okresným súdom Praha-západ sa zúčastnil právny zástupca intervenienta na strane žalobcu (ktorý je v súčasnosti aj právnym zástupcom žalobcu, podávajúceho dovolanie) a tento po položení všetkých otázok zaslaných súdom prvej inštancie sám kládol vyslúchanému svedkovi otázky týkajúce sa výslovne jeho pôsobenia v dozornej rade. Svedok S. Y. teda odpovedal nielen na otázky, pôvodne určené svedkovi D. H., ale aj na otázky týkajúce sa jeho vlastného pôsobenia v dozornej rade žalobcu (pričom jeho odpovede boli v zásade rovnaké v zmysle, že si vzhľadom na odstup času nepamätá, prípadne odpovedal veľmi všeobecne).

17. Vykonané dôkazy, vrátane výpovedí svedka, vyhodnotili oba súdy nižšej inštancie jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti (napr. v súvislosti s odovzdávacími protokolmi), pričom toto hodnotenie nie je v rozpore s logickým uvažovaním. To, že výsluchy svedkov boli vykonané po dlhšom čase (a svedkovia uvádzali, že si prakticky nič nepamätajú), nemôže dovolací súd hodnotiť ako vadu konania, ktorá by mohla viesť k zrušeniu rozhodnutia. Nie je zrejmé, ako mohol tento nedostatok napraviť odvolací súd, keďže ani po zrušení rozhodnutia a vrátení veci by nebolo možné predpokladať, že svedkovia budú po ešte dlhšom čase vypovedať inak. Pokiaľ žalobca (na základe výpovede svedka, že na výsluch nebol pripravený) žiadal, aby boli svedkovi D. H. zaslané otázky a aby bol vypočutý opäť, dovolací súd uvádza, že výsluch svedka má byť zameraný na jeho bezprostredné vnímanie situácie, ktorej bol svedkom, nie na zisťovanie podrobností, ktoré si svedok nepamätá. Strany sporu (najmä žalobca, ktorý výsluch tohto svedka sám navrhol) mali možnosť pripraviť si vhodné otázky na svedka počas jeho prvého výsluchu, preto odmietnutie žalobcom navrhovaného zaslania otázok a znovuvypočutia svedka nemožno hodnotiť ako znemožnenie žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Keďže teda nedošlo k situácii, kedy by súdy nižšej inštancie vybočili zo zákonných mantinelov vykonávania a hodnotenia dôkazov takým spôsobom, že by to predstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces, dovolací súd nemohol prehodnocovať nimi vykonané dôkazy a prijať odlišné skutkové závery.

18. Pokiaľ žalobca v dovolacom konaní uvádzal, že žiadal súd o zabezpečenie a vykonanie dôkazov z dôvodu, že sa jednalo o dôkazy mimo jeho dispozíciu, nie je zrejmé, či tým mal na mysli ešte ďalšie dôkazy nad rámec návrhov na opätovné vypočutie uvedených svedkov. Ak áno (ak malo ísť o ďalšie dôkazy), žalobca v dovolaní neuviedol, aké ďalšie dôkazy navrhoval, ktoré súdy nevykonali, resp. akú ďalšiu ním požadovanú súčinnosť súdy odmietli. Podobne námietka žalobcu, že niektoré dôkazy neboli

vykonané spôsobom, ako to vyžadujú procesné predpisy, bola formulovaná veľmi všeobecne, bez konkretizovania, ktoré dôkazy (či ešte nejaké iné okrem tých, ktoré už boli uvedené vyššie) boli vykonané nesprávne a v čom spočívala táto nesprávnosť. Preto dovolací súd v tejto časti nemohol posúdiť, či tým došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Dovolateľ tiež namietal, že súd prvej inštancie v rozsudku neuviedol právne posúdenie veci. Je pravdou, že odkaz na konkrétne hmotnoprávne ustanovenie (§ 126 Občianskeho zákonníka) sa v rozsudku súdu prvej inštancie nachádza len v citácii z vyjadrení strán sporu (v bode 2. odôvodnenia). Je však potrebné uviesť, že z rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie a napokon aj zo samotného označenia predmetu sporu je zrejmé, že išlo o vydanie veci (účtovných dokladov žalobcu), pričom zamietnutie žaloby bolo založené na neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu o tom, že žalovaní majú u seba nejaké veci žalobcu. Za tejto konkrétnej skutkovej situácie súd ani nemal príležitosť pristúpiť k hmotnoprávnej kvalifikácii zisteného skutkového stavu. Súd prvej inštancie iste mohol výslovne uviesť, že nebolo preukázané naplnenie hypotézy predmetnej právnej normy (§ 126 Občianskeho zákonníka), avšak aj bez tohto konštatovania sú dôvody zamietnutia žaloby z rozsudku súdu prvej inštancie dostatočne jasné a je zrejmé, že v tomto konaní nebola sporná žiadna právna otázka, ale výlučne otázky skutkové (dokazovanie tvrdenia žalobcu, že žalovaní majú u seba časť jeho účtovných dokladov). Za týchto okolností nemožno považovať výslovné neuvedenie hmotnoprávneho posúdenia veci za taký nedostatok odôvodnenia rozsudku, ktorý by predstavoval znemožnenie uskutočňovania procesných práv žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. V posudzovanom prípade teda obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je logicky a dostatočne odôvodnený. Je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd rozsudok potvrdil a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Napokon samotný zástupca žalobcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 11. novembra 2014 a aj v záverečnej reči dňa 9. novembra 2018 uviedol, že nespochybňuje vydanie dokladov, ktoré boli protokolárne prevzaté a že toto preberanie „prebehlo niekoľko dní, kde sme spisovali každý papier“. Dodal však, že im ide o doklady, ktoré neboli odovzdané. Ktoré doklady to majú byť však žalobca nespresnil, pričom žiadal, aby to zisťoval súd v konaní, okrem iného aj opätovným výsluchom svedkov. Tu je potrebné uviesť, že súdne konanie nie je vyšetrovaním, ktoré by malo ešte len viesť k zisteniu, čo chce žalobca urobiť s predmetom konania. V tejto veci bolo zrejmé, že k protokolárnemu odovzdaniu účtovných dokladov (účtovníctva ako celku) žalobcovi došlo (teda nebol dôvod na odmietnutie podania postupom podľa § 129 CSP, ale správne bolo zamietnutie žaloby vo veci samej) a nebolo účelom konania zisťovať, či žalovaní alebo iné osoby ešte nedisponujú niektorými jednotlivými (bližšie neurčenými) dokladmi alebo inými písomnosťami týkajúcimi sa žalobcu.

22. Ako nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 CSP) uviedol žalobca posúdenie obsahu rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom ako súladného s ustanovením § 220 ods. 2 CSP napriek námietkam žalobcu. Tu však v skutočnosti nejde o spornú právnu otázku - dovolateľ ani neformuluje žiadnu otázku k niektorej norme hmotného alebo procesného práva, ktorú by bolo možné zovšeobecniť ako výkladový problém. Ide tu o posúdenie, či konkrétny rozsudok súdu prvej inštancie v konkrétnom spore zodpovedá požiadavkám citovanej právnej normy (§ 220 ods. 2 CSP). Žalobca teda namietal nesprávne procesné závery odvolacieho súdu v rámci jeho prieskumu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Procesný postup odvolacieho súdu v konkrétnej veci a výsledok tohto postupu, spočívajúci práve vo vyhodnotení naplnenia alebo nenaplnenia niektorého odvolacieho dôvodu, však nemožno namietat ako právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP, ale len ako nesprávny procesný postup podľa § 420 CSP, čo aj dovolateľ urobil a dovolací súd sa s týmito jeho námietkami vyššie vysporiadal.

23. Keďže žalobca nevymedzil žiadnu právnu otázku, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v napádanom rozsudku, nebola splnená podmienka vymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Rovnako vo vzťahu k dôvodom podľa § 420 písm. e), písm. f) CSP dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietal, že na odvolacom súde rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, ako aj nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto veci tak neboli dané prípustné dovolacie dôvody. Preto dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.